

ELENA-CRISTINA MILITARU

VINO VATUL

VINO VATUL

VOL. I

ELENA-CRISTINA MILITARU

Libris
EDITORIAL

Respect pentru oameni și cărți

Director editorial: Dana Anghelescu
Design: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MILITARU, ELENA-CRISTINA
Vinovatul / Elena-Cristina Militaru. - Brașov :
Libris Editorial, 2017
ISBN 978-606- 8814-62- 9
Vol. 1. - 2017. - ISBN 978-606- 8814-63- 6
821.135.1

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România
Tel: 0268 477 799
E-mail: editura@libris.ro

Libris Distribuție – Librăria Șt. O. Iosif

Tel: 0268 477 799
E-mail: office@libris.ro

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

*Soșului meu și fetei mele,
căci datorită lor sunt ceea ce sunt azi*

RĂTĂCIREA

Un trosnet și un zgomot ascuțit ca de sticlă spartă m-au făcut să tresar și să mă dau cu un pas înapoi de la fereastră. Undeva la un etaj inferior, un geam s-a trântit din cauza curentului, iar cioburile erau cât pe ce să lovească un trecător grăbit de furtună. Cerul era de un cenușiu metalic, iar pulsațiile bruște ale fulgerelor luminau zigzagat în albastru-argintiu orizontul. Soarele posomorât nu se arătase de mai bine de o săptămână. Vremea era neobișnuit de rece pentru un început de primăvară, cu fenomene climatice potrivite mai degrabă pentru o toamnă târzie. Străzile erau pustii, anunțând parcă apocalipsa. Vântul apleca crengile copacilor contorsionându-le într-un bizar dans tribal. Ploaia direcționată de vântul, care era ca un dirijor fără baghetă, izbea geamurile și sunetul sacadat al acesteia se asemena cu o mașinărie industrială uzată.

Stăteam sprijinită de perete și priveam universul supărat. O rupere de nori a vărsat către pământ tone întregi de apă din primele secunde. Îmi imaginam ritmul picăturilor ca pe o poveste neobișnuită. Le însuflețeam pe fiecare și le atribuiam un caracter îndurerat. Ce trist trebuie să fie atunci când se desprind din cerul tulburător pentru ca mai apoi să se izbească într-un loc necunoscut, potrivnic și întunecat. Totul suspina, tânguia, vuia într-un urlet asurzitor, ca mai apoi să se adâncească într-o liniște sepulcrală, ținând parcă doliu după vremea însoțită. Cântecul înnebunitor și aritmic m-a făcut să-mi trec privirea

peste orizont. De când mă stabilisem aici, niciodată nu văzusem Mamaia încărcată într-o atmosferă atât de funestă. Norii negri erau groși și pluteau foarte jos, înghițind împrejurimile. În depărtare, valurile înspumate ale Mării Negre deveniseră agresive și se auzeau ca niște șoapte furioase în timp ce se loveau agitate de stabilopozii digului. Soldații de marmură albastră recrutați din valuri își pregăteau sulitele tăioase pentru luptă. Doinele mării ce susurau a jale îmi făceau inima să se frângă de durere. Ploaia își cânta refrenul, iar la apogeu, totul se transforma într-o luptă. Ca într-o încăierare de forțe, cerul și marea se luptau fără milă. Munți de ape se ridicau ca pentru a rupe bucăți din cer, acesta se împotriva biciuindu-i cu săbiile fierbinți ale fulgerelor și se învărtea într-o horă nebună de nori negri și aprigi. Tunetele șuierau și sfărâmau văzduhul, plânsetele vântului își condamnau soarta, urletele valurilor cereau capitularea. Un alt fulger a săgetat hotarul dintre cer și apă, luminându-le rostogolirea. Nu era târziu, însă furtuna a acaparât cu lăcomie orice rază de soare și a transformat priveliștea într-una de coșmar. Cu privirea ațintită în orizontul involburat, reflectam la lucruri pe care voiam să le uit. Imaginea naturii furtunoase îmi trezea amintiri dintr-o viață pe care o credeam dispărută pentru totdeauna. Parcă trăiam cea mai tristă zi din viața mea ridicată la puterea un milion. Într-un mod chinuitor, acea zi îmi amintea de moartea mamei mele. Durere, tristețe, dor, melancolie și furtună, nori, întuneric, vuietul îngrozitor al naturii, toate adunate într-un suflet care nu-și mai găsea locul, originea și scopul. Amintirile mă pândeau cu colții rânjind dintr-un trecut îndepărtat. Simțeam cum un potop de suferințe năvălea din cele mai ascunse unghere ale minții mele și mă îneca cu amărăciune, dispreț, neliniște și teamă. Mă simțeam prizonieră în gândurile mele, eram sufocată de niște episoade îngrozitoare care mă tulburau fără voia mea. Cumva, o cutiuță în care îmi zăvorăsem toate fricile își slăbise balamalele și lăsa se toate josițiile la care fusesem martoră să țâșnească cu o așa putere încât m-am simțit incapabilă să le mai pot face față încă o dată. Mi-am lipit fruntea de sticla rece și am invocat imaginea chipului mamei

mele. Acel chip minunat, cu trăsături angelice mi-a luminat deodată mintea și m-a înduioșat până ce mi-am simțit lacrimile curgând. Îmi lipsea. Tânjeam după calitățile ei, după notele fermecătoare din vocea ei poetică, după căldura brațelor sale care mă acopereau când eram speriată sau neliniștită. Tot ce era în legătură cu ea era frumos, miraculos, divin. Însă toate gândurile despre ea îmi erau înnegurate de dispariția ei prematură.

N-am mai putut să rabd și am încercat să îmi preocup mintea cu lucruri mărunte. M-am uitat la ceas și am realizat că nu mai dormisem de cel puțin 40 de ore. Mă întrebam cât poate rezista un om fără să doarmă, sau dacă există remedii împotriva somnului. Îmi era frică să adorm, căci în timpul somnului era mai rău. În această stare involuntară de inconștiență, retrăiam cele mai groaznice momente, traversând cu încetinitorul fiecare miime de secundă din acea perioadă a vieții mele. Așa că lipsa somnului și implicit a viselor îmi făcea bine și mă ajuta să mai supraviețuiesc încă o zi și încă o zi. Nu mai eram nevoită să-mi analizez toate dedesubturile sufletului ca să-mi pot da seama ce e în neregulă cu mine și preferam să zac într-o stare de moleșală și de toropeală, de parcă aș fi fost drogată.

S-a auzit un tunet și am tresărit atât de tare încât am crezut că a avut loc o explozie. M-am îndepărtat de la fereastră, abandonând decorul sumbru care se desfășura afară și m-am afundat în patul meu călduros. Am aprins lampa de citit și am reluat *Pe aripile vântului* de Margaret Mitchell, de la pagina la care rămăsesem cu o seară înainte. Îmi plăcea mirosul de cerneală tipografică, finețea cărții, tăietura exactă a paginilor și de multe ori când citeam, mă opream pentru a admira forma coperților groase și bine legate, atingeam cuvintele ordonate și-mi păreau, pur și simplu, a fi miracole. E nemaipomenit să te desprinzi de lumea nonficțională și să te adâncești în viața personajelor. Îmi plăcea acest schimb de roluri și după câteva secunde am avut impresia că vizionam un film cinematografic redat în plan tridimensional. Totul mi se părea că se petrece în jurul meu, că fac parte din acțiune, că sunt în timpul Războiului Civil American, urmărind

dintr-o căruță hodorogită soldații armatei confederate, obosiți, cu trupurile lor gărbovite și rănite care se retrăgeau din calea yankeilor. Casele ardeau, copacii înălțau flăcări înalte și dogoritoare și aproape că auzeam zgomotul asurzitor al exploziei ultimului depozit de muniții din Atlanta și puteam simți fumul înecăcios. Suspansul mă făcea să uit de mine și să mă transpun cu totul în acțiunea cărții. Ar fi trebuit să vă spun că citeam de plăcere, dar nu era așa. Citeam ca să evadez, să mă desprind de realitatea caustică în care trăiam. Acest truc, care funcționa de fiecare dată, îl foloseam de la patru ani. Îmi amintesc că o implorasem pe mama să mă învețe să citesc, ca să mă pot refugia în acțiunea cărților.

Țărâitul telefonului a făcut ca povestea ce se cernea în fața ochilor mei să dispară lăsându-mi un sentiment de nostalgie. Ceasul de masă cu picior metalic arăta ora 3 dimineața. Trecuse atât de mult timp de când nu-i mai ținusem socoteala, încât am rămăs puțin surprinsă, iar apoi am tresărit de îngrijorare și am răspuns temătoare, gândindu-mă că s-a întâmplat vreo nenorocire.

– Ce faci? m-a întrebat melodios Medeea, prietena mea care avea un obicei îngrozitor de a suna la cele mai nepotrivite ore.

– Ai idee cât e ceasul?

– Și mie îmi pare bine să te aud. De ce ești țăfnoasă? Să nu-mi zici că dormeai, pentru că tu nu dormi niciodată!

– Chiar așa? Și asta este, bineînțeles, un motiv de a pălăvrăgi la ora asta! Citesc. Ți s-a întâmplat ceva?

– Adică, vrei să spui că recitești pentru a șaptea oară *Pe aripile vântului*, a exclamat ea aproape râzând.

– Da. E ceva în neregulă?

– Ei, hai, nu te purta așa! Tocmai am venit de la întâlnirea la care ai lipsit în mod intenționat.

– Eram obosită, Medeea, n-aveam niciun chef, am răspuns oftând.

Era o minciună, desigur. Îmi planificase o întâlnire cu un prieten de-al ei, una dintre cele multe pe care mi le încheiase fără ca eu să

am habar. Încercările ei de a mă face să le accept erau toate sortite eșecului.

- Am vorbit cu Radu despre tine.
- Luminează-mă!
- Știi tu... Ai putea să te vezi cu el.
- Ca să...
- Ca să-i spui despre ce te supără.
- Singura care mă supără este o prietenă băgăcioasă și nesuferită.
- Fac asta doar pentru că îți vreau binele.
- Ce intenții bune ai! am exclamat eu cu o sămânță de ironie în glas.

– *El* este foarte priceput. Este psihoterapeut și cred că te-ar putea ajuta. Și apoi... toate femeile din oraș sunt îndrăgostite de el.

– Interesantă remarcă, mai ales că i-ai accentuat atât de tare persoana, încât l-ai transformat dintr-un simplu om, într-un adevărat zeu. Pot să mă mai gândesc?

Am dat să închid, dar Medeea mi-a anticipat intenția și a continuat cu același ton persuasiv și de neînlocuit.

– E interesat de cazul tău!

Deși locuiam la câteva cartiere distanță și comunicam în acel moment prin intermediul rețelei de telefonie, am simțit cum vorbele ei au tăiat tranșant distanța dintre noi. A urmat o pauză suficient de lungă în care m-am întrebat în gând dacă e adevărat ce tocmai auzisem. Replica ei reverbera în mintea mea și încercam să-mi autoimpun un calm desăvârșit. Ploaia continua să bată în geam, atenționându-mă parcă de un risc iminent. Șiroaiele de apă se profilau pe sticla ferestrei în linii unduitoare neîntrerupte. Trecutul meu nu trebuia să intereseze pe nimeni și obosisem să-l tot răscolesc, să tot scurm ca într-o cenușă ce se aprinde într-o vâlvătaie și mă acaparează în tristețe și durere.

Mi-am dat seama că în acele câteva clipe îmi ținusem respirația din cauza stuporii. Am luat o gură profundă de aer, mi-am lăsat cartea deoparte, m-am ridicat într-un cot și am încercat să gădesc cea mai cruntă pedeapsă pentru ea. Norocul ei era că se afla de cealaltă parte

a telefonului. Iată că ajunsese să constituie un caz de analizat și de dezbătut. Tot orașul trebuia să știe că eu, Ixulescu, nu eram sănătoasă la minte. Furia mea creștea cu fiecare fracțiune de secundă. Ce subiect interesant de discuție trebuie să fi fost!

– Alexandra? Mai ești? m-a întrebat ea precaută, dându-și seama că a făcut ditamai gafa.

– Din nefericire pentru tine, da! De ce ai făcut asta? Mă faci să-mi pară rău că am avut încredere în tine! Trebuia să-mi fi cerut părerea; la urma urmei sunt problemele mele, nu-i așa?

– Nu ai fi fost de acord dacă îți spuneam că trebuie să cauți un ajutor de specialitate. Eu am încredere în el, eu și alte câteva mii de oameni, încercă ea să mă convingă.

– Așadar ți-ai luat tu rolul de zână bună. Cred că v-ați distrat copios pe seama mea, nu-i așa?

Întrebarea mea îi reproșa naivitatea în mod direct.

– Nu i-am spus mai mult decât trebuie. Poți măcar o dată să-mi ascuți sfatul? Și tu ai fi făcut la fel dacă se întâmpla să fiu eu în locul tău.

Dezamăgirea i se citea în glas, însă eu eram prea supărată ca să-mi pese de asta.

– Da, halal sfat! Poate că nu am nevoie!

Enervarea mea se transformase în nepolitețe și era cât pe ce să sar calul rostind nemulțumirile care se aglomerau în sinea mea.

– Văd că nu am cu cine să discut. Când vei vrea să vorbim omeneste, să mă anunți, știi unde să mă găsești! Și... apropo, chiar ai nevoie de ajutor.

– Cine vorbește... am rostit eu cu un ton ceva mai ridicat decât al ei, dar am realizat că se mai auzea doar tonul telefonului.

Mereu se purta cu mine ca și cum aș fi fost un copil veșnic neajutorat. Detestam faptul că ea credea că știe ce era mai bine pentru mine. Caracterul meu vulcanic și independent mă făcea să resimt fiecare manifestare de acest gen. Ne asemănam, dar totuși eram atât de diferite... Aveam în comun doar o calitate neobosită în a-i ajuta pe

ceilalți, în rest eu eram cea colerică, supărăcioasă și impulsivă, făcând mereu un efort supraomenesc de a părea o persoană cumpătată și echilibrată, iar ea era cea delicată, manierată, răbdătoare, cu un bun simț nativ și cu trăsături atât de distinse încât s-ar fi crezut că ne aflăm la poli diferiți, sau aparțineam unor rase diferite. Viața mă determinase să am un instinct atât de îndărătnic. Mă împotriveam ca un berbec oricărui tip de ajutor venit din exterior. Orice astfel de intenție mă făcea să cred că nu mai sunt capabilă să-mi port singură de grijă. Aveam nevoie de luptă, trebuia să îmi port singură bățiile, căci altfel mi-aș fi pierdut puterile și aș fi clacat.

Începusem să-mi imaginez cum ar fi fost să-mi destăinui toate gândurile, să-mi etalez ca la un joc de noroc, toate temerile ca pe niște cărți nenorocoase. Gândul că trebuia să-mi deschid sufletul în fața unui om cu totul străin mi-a dat fiori. Atunci când ai o viață nenorocită, ultimul lucru pe care vrei să-l faci e să-i spui cuiva despre asta. De ce aș fi făcut-o atunci? Nu voiam sub nicio formă să scormonesc în trecut ca să-mi tulbur și ultima fărâmă de liniște ce-mi mai rămăsese.

M-am ridicat din pat și am constatat că se făcuse tot mai frig în cameră. Mercurul scăzuse brusc în termometru, iar caloriferele păreau că nu pot face față să încălzească toată încăperea. Fiori reci îmi străbăteau șira spinării și am început să dârdâi. Am sărit de pe parchetul rece pe un petic de covor și mi-am lovit piciorul de colțul dur al dulapului. O durere scurtă și profundă m-a pedepsit pentru că fusesem țâfnoasă mai devreme. Mi-am înghițit o injură, am deschis ușa dressingului și mi-am luat haina impermeabilă. Durerea pulsa și mă făcea să respir adânc pentru a o alunga. Sunetul stropilor de ploaie, care abia dacă mai atingeau fereastra, parcă se îmbinau cu ecoul vocii afectuoase a Medeei. Un sâmbure de dreptate avea draga mea prietenă, căci în singurătate îmi găsisem mereu o pace odihnitoare, dar acum ea nu-mi mai era aliată, ci mă apăsa ca o povară nevăzută. Vinovăția și-a făcut loc imediat printre gândurile mele. Un sentiment de remușcare a început să-mi ruleze în suflet. Ea era singura familie pe care o mai aveam aproape de mine. Nu merita să mă comport ca o

sălbatică. Gândul la bunătatea ei m-a făcut să-mi fie jenă de faptul că reacționez uneori ca o nebună. M-am îmbrăcat și am ieșit din casă, cu dorința de a-mi limpezi mintea. N-am întâlnit pe nimeni în drumul meu. Furtuna ametește și speriașe fiecare vietate. Numai un câine s-a avântat în hora nebună a stropilor de ploaie. Cu blănița făcută ciuciulete, își făcea veacul pe lângă vitrinele unui magazin în speranța că mai poate căpăta ceva de mâncare.

Plecasem fără o țintă anume, așa că am început să mă plimb pe străzile lăturalnice, până m-am trezit pe faleză. Întunecimea nopții îmi amesteca gândurile, iar aerul răcoros nu avea darul de a mă liniști. Valurile mării goneau ca într-o cavalcadă, spuma lor asemănătoare cu coamele unor cai albi se repezea sălbatică înspre țărm. Glasul ei, ce în alte zile fusese mângâietor, se preschimbase într-un țipăt copleșitor, deprimant și deznădăjduit. S-ar fi zis că se aud toate suspinele oamenilor ce se gândesc la păcatele săvârșite pe această lume și la judecata de apoi.

Vijelia spărgea împrejurimile când cu vaiete și tânguieli, când cu răcnete și bubuituri. O atmosferă ca de plumb plutea peste tot, iar poverile pe care le purtam cu mine mi se păreau din ce în ce mai grele. Apoi mi s-a întâmplat ceva ce nu mi se mai întâmplase niciodată până atunci. Coșmarul care mi se repeta în fiecare noapte, începu să mi se înfățișeze în fața ochilor de parcă m-aș fi teleportat în altă dimensiune și îl trăiam în carne și oase. Mi-am încetinit pașii și am rămas într-un loc, lăsând imaginile să mă acapareze ca într-un film de groază. Totul a revenit, fără să am măcar prilejul de a mă apăra. Prima secvență a constituit-o panica ce făcea ca inima să-mi bubue ca un tun aflat pe un câmp de luptă, în plin război. Mă tot uitam înapoi, dar nu vedeam pe nimeni. Un impuls înfricoșător mă atenționa că cineva mă urmărește. Îi simțeam dorința de a ucide și știam că, dacă mă ajunge, aveam să mor în cel mai groaznic mod. Respiram accelerat, iar sângele îmi zvâcnea în tâmpile cu putere de parcă ar fi vrut să se elibereze cumva de starea de tensiune în care mă aflam. Era întuneric, nu mai vedeam nimic și înaintam ghidându-mă după celelalte

simțuri. Vântul șuiera cu un glas amenințător. Corpul lupta împotriva mea, el voia să se miște, să alerge ca la o probă de atletism, însă mintea mea era incapabilă de a reacționa în timp util, pentru a-i trimite comenzile necesare. Mă mișcam cu încetinitorul și făceam eforturi zadarnice de a-mi deplasa picioarele grele ca niște butuci de lemn. O frică paralizantă a pus stăpânire pe mine și mi-am auzit pulsul bătând în urechi. Apoi două glasuri de copii mi-au strigat numele. Două voci calde și blânde mă chemau de departe ca să-i salvez. Mi-am întors fața, dar bezna mă învăluia nemiloasă, parcă cineva rău intenționat acoperise cu o învelitoare aștrii cerești, pentru a nu-mi lumina calea. Am început să merg către sursa sunetelor, dar după câțiva pași m-am izbit de un perete. M-am dat înapoi și am simțit în mod dureros că mă poticnesc de un altul. Am pășit în dreapta și apoi în stânga și am întâlnit aceleași obstacole, care opuneau rezistență și nu mă lăsau să trec. Mi se părea că am căzut într-o capcană, din care nu mai aveam nicio șansă să ies. Era ca și cum m-aș fi aflat într-o cutie de sticlă, descoperită sub cerul liber. Am început să pipăi peretele a cărui textură n-o mai simțisem până atunci, netedă și incasabilă, care nu producea niciun sunet atunci când îl loveam. M-am învărtit pe loc, încercând să găsesc o portiță sau o crăpătură prin care să mă pot furișa. Vocile copiilor mă chemau tot mai puternic. Mă simțeam inutilă și descurajată. Simțeam că sunt singura lor speranță, dar nu-mi dădeam seama cum aș putea să ajung la ei. Nu puteam țipa, nu mai aveam glas, gâtul mi se uscuse. Am deschis gura să strig după ajutor, dar nu mă putea auzi nimeni deoarece cuvintele au rămas înțepenite în aer. După mai multe încercări eșuate de a scăpa din acel spațiu, m-am lăsat în genunchi și am început să plâng. Lacrimi de dezamăgire și de renunțare. Apoi am simțit cum mâinile mele sunt așezate în două palme micuțe. Două răsufări calde mi-au șoptit împreună numele. Mi-au spus să mă ridic și să nu mă las învinsă. Nici acum nu le puteam vedea chipurile, dar simțeam pentru acei copii o iubire nestăvilă. Undeva, în sufletul meu, înțelegeam că ne leagă o relație strânsă, fraternă. M-am ridicat și am început să alergăm prin întunericul de nepătruns. Zidurile dis-

părușeră, lăsându-ne să trecem de granița lor. Aerul rece și umed îmi zgâria gâtul. Vântul se întetea și ne încetinea în goana noastră. Un tunet a bubuit deasupra noastră făcându-ne să țipăm de frică. Le-am strâns mâinile copiilor de teamă să nu-i las în urmă. Pașii lor erau prea mici în comparație cu ai mei și după scurt timp am avut senzația că stăm mai mult pe loc. Hainele îmi erau din ce în ce mai grele și parcă înotam îmbrăcată. Mi-am scos pantofii scâlțiați și am înaintat cu picioarele goale. Îmi micșoram ochii pentru a-mi focaliza mai bine privirea, dar nu puteam răzbate nicicum prin obscuritatea nopții. Pericolul plutea peste tot și auzeam pe cineva că râde pe înfundate de încercarea noastră zadarnică de a scăpa, măbind suspansul ca mai apoi să se arunce asupra noastră ca un animal de pradă. Totul se împotriva evadării noastre. Sfârșitul era aproape și nimic nu ne-ar fi putut salva. Gândurile întunericii mă năpădeau ca viperele.

Picioarele mele au încetinit, iar genunchii mi s-au lovit înfricoșăți unul de celălalt. Am pierdut teren și am auzit apropiindu-se pași mari și apăsați. Răsuflarea încărcată cu aburi de alcool a celui care ne urmărea, se apropia tot mai mult. Pași galopanți alergau, făcând niște zgomote ca niște duduiri. Pământul s-a cutremurat, iar apoi am simțit o lovitură puternică în ceafă și m-am prăbușit. Odată cu mine au dispărut în întuneric și copiii pe care încercam să-i salvez. Nu reușisem să-i ajut... Înaintea ochilor mei, o cascadă de amintiri curgea cu repeziciune. O mulțime de copii îmi apărea făcându-mi din mână în semn de rămas bun. În spatele lor, mămicile lor fără chip plâneau și-și țineau pruncii de după umeri. Imaginea aceea m-a înfiorat. Nu știam cum să o interpretez, așa că am încercat cu un ultim efort să strig după ajutor, dar vocea mea s-a stins înainte de a se face auzită. Am pipăit în jurul meu după mânuțele celor doi copii, dar nu simțeam decât asfaltul grunjos. Picioarele mi-au înghețat și am încercat să mă ridic într-o rână, însă corpul meu a cedat și într-o fracțiune de secundă capul mi s-a lovit de ciment. O durere scurtă m-a săgetat, iar arcada a început să-mi zvâcnească deasupra sprâncenei drepte. Obrazul mi s-a zdrelit de ciment și simțeam în gură gustul coclit

al sângelui. Mă tăiasem în palmă într-un fragment de sticlă spartă. Mi-am apăsat mâna de coapsă încercând să-mi opresc sângerarea, dar nu realizam niciun efect benefic. Fiecare secundă îmi răpea câte un crâmpei din viață. O simțeam cum mi se scurge odată cu fiecare suflare. Nu mai era nimeni în jurul meu. Eșuasem în singura mea încercare de a salva pe cineva. O stare intensă de neliniște și dezamăgire mă făcea să respir din ce în ce mai rar. Inima mă durea și aș fi vrut să o scot din piept ca să nu mai simt nimic. Un firicel cald de sânge mi se prelingea pe gât atingându-mi obrazul. Lacrimi fierbinți se amestecau cu urmele de sânge, întinzându-se pe toată fața. Întunericul nopții mă înconjură, iar vântul necruțător îmi intra nestingherit în oase. Vuietul lui striga toate reproșurile pe care mi le făceam mie însămi și pe care nu aveam curajul să le rostesc cu voce tare. Deasupra mea pe cerul negru norii s-au spart și lumina albă și rece a lunii a răzbătut dincolo de ei. Am observat pentru prima dată în viața mea o stea căzătoare, o singură stea ce cădea lăsând în urma ei o dără scânteietoare. Apoi ochii mi s-au închis pentru totdeauna, deasupra imaginii acelea sclipitoare și feerice.

M-am trezit ca dintr-o amintire și mi s-a pus un nod în gât. O stare de marasm îmi îngreuna sufletul ca o tonă de bolovani. Am privit scurt către cerul cenușiu și m-am înfiorat. Norii încărcăți de ploaie amenințau să se reverse din nou peste oraș. Un fulger a spintecat învelitoarea compactă de nori avertizându-mă să mă întorc acasă sau mă pun la adăpost, însă un glas interior mă îndemna nerăbdător să-mi continui plimbarea. Am mărit pasul ca și cum salvarea mea s-ar fi găsit în marea cea învolburată și furioasă. În acea dimineață nu mă așteptase ca în alte dăți, liniștitoare și prietenoasă. Valurile ei crescuseră în înălțime, iar crestele lor erau ca niște zimți ascuțiți de fierăstrău. Munții de apă se izbeau cu o așa putere de țârm, încât am avut impresia că mi se cutremură pământul sub picioare. Priveam hipnotizată natura care se dezlănțuia mânată de o forță suprapământescă. Un orizont negru unea cerul cu întinderea tulburată a mării. Picioarele mi s-au afundat în nisipul înecat de apa sărată. Un vânt puternic s-a stâr-

nit, șuierându-mi violent în urechi. Un șezlong alb s-a lăsat răpit în larg de curenții de aer. L-am privit cum era transportat pe valurile înalte ca o ofrandă și apoi cum a fost înghițit cu lăcomie. Întaiasem în neștiire, corpul meu simțea răceala apei însă senzația nu era alarmantă – cea pe care ar fi trebuit să o perceapă în fața pericolului – ci era una de resemnare, de acceptare a unui sfârșit pe care îl planificasem într-un mod irațional, automat. Există un moment în viața noastră în care ne pierdem credința, chiar și pentru un minut. Ne simțim apăsați, pierduți într-o lume care nu ne înțelege, care nici măcar nu bănuiește ce se petrece cu noi. Ne simțim dezorientați și nu ne mai găsim scopul, menirea, rostul. Iată că acel minut văduvit de protecția divină ne împinge să facem lucruri neînchipuite, condamnabile și de neînțeles. Toți cei cărora li se întâmplă asta ar trebui să se redreseze imediat, să nu dispară în mâhnire și suferință, să nu alunece într-o stare fără speranță. Prăpastia e aproape, da. Pentru toți așa e! Însă cei care nu se prăvălesc la vale, într-un neant cumplit și orb, sunt cei care au credință și care capătă forță, putere și curaj să înfrunte orice doar aducându-l pe Dumnezeu în viața lor. Nu ar trebui să-I închidem ușa sufletului, oricât de necăjiți ne-am simți, căci El e acolo, gata să ne întindă mâna de care avem nevoie.

Dacă aș fi simțit adevărul luminos din aceste îndemnuri, n-aș mai fi trecut prin ce am trecut. M-aș fi considerat un om fericit, chiar dacă viața mea nu era poate așa cum mi-aș fi dorit. Dar, cum nimeni nu învață decât în urma propriilor sale încercări, iată că mă aflam și eu pe marginea unei prăpăstii, pe care eu însămi o căutasem, eu o cercetaseam pas cu pas cu o înconștientă de neînfrânt. Știam că în josul ei mă așteaptă un fel de liniște neștiută, dar ademenitoare. Așa că am ales să renunț la gălăgia din jurul meu și să mă afund în acel necunoscut. Ce ar fi putut fi mai rău?

În spatele meu, cuvintele răsfrânte ale unei voci bărbătești mă preveneau să mă îndepărtez. Voiam să mă întorc să văd cine striga, însă îmi simțeam privirea captivă de imaginea brutală ce se desfășura în fața mea. Un tunet a zguduit cerul ca o placă de plumb rupându-l în

mai multe fragmente, care se mișcau în vârtejuri asemeni unor găuri negre. Stropi mari de ploaie au început să năvălească, biciuindu-mi pielea înfrigurată. Ca niște lacrimi uriașe și reci se izbeau de obrazul meu cu putere. Am mai făcut un pas în apa care bolborosea în ciudată de vremea neprielnică și am simțit cum o plăcere morbidă mi s-a ridicat în tot corpul. Un val mi s-a spart de șold și m-a făcut să mă clatin. Un altul m-a împins de la spate în adâncimea bazinului nisipos. Piccioarele mele nu și-au mai găsit echilibrul și m-am trezit înghițind cu neașteptat lichidul marin. Măinile mele s-au agitat încercând să mă ridic la suprafață, pipăind în jurul meu după o suprafață dură care să mă susțină, dar apa întunecoasă se împotrivea să mă lase să scap; mă împingea înapoi de parcă aș fi fost o minge ușoară, sau un pai de chibrit.

Deasupra mea torentul morocănos dantela suprafața tulbure a mării. Un freamăt mistic îmi spunea o legendă a adâncurilor ce suna a dragoste pentru apa care le mătura zilnic, de câteva mii de ani. Vi-ori nevăzute îmi cântau în ureche. Un năvod enorm format din alge, scoici și particule de nisip răscolit, mă trăgea la fund, dornic să-mi arate o altă lume. Plămâni mă dureau atenționându-mă că sunt pe cale să-mi consum ultima resursă de aer. Simțeam cum îl pierd, dar nu-mi păsa, nu voiam să renunț sub niciun chip la sentimentul acela dulce, ce îmi dădea impresia că m-aș fi sacrificat pentru un scop divin. Am încetat să mă mai zbat și m-am lăsat coborâtă ca un vârtej în străfundurile cenușii-albastrii care îmi cântau numele. Inima și-a domolit bătaile, privirea mi s-a încălzit de misterele ce se descopereau frenetic în jurul meu. Corpul meu a fost cuprins de o stare de somnolență îmbietoare și am simțit cum fiecare celulă se relaxează pentru a primi ultima binecuvântare. Alunecam încet lăsând apa să mă dezmierească cu atingerile ei supranaturale. Urechile mele au auzit ultimul cântec de leagăn, iar ochii mi s-au închis într-un somn lin și mult așteptat. Nu-mi imaginasem niciodată cât era de frumos să mori, cum era să simți liniștea aceea totală. Am zâmbit împăcată, iertând viața care îmi pusese sute de piedici și prețuind moartea ca pe o soluție dumneze-

iască. Am uitat într-o clipă tot ce însemnam, tot ce reprezentam pe acest pământ.

Ca într-un vis, un corp cald s-a apropiat de al meu, m-a îmbrățișat încercând să-mi împrumute din căldura lui, iar o gură blândă s-a așezat peste a mea și mi-a suflat aerul vital. Două brațe puternice m-au ținut strâns, m-au ridicat și m-au tras spre țărnm. O respirație vie, întreruptă de efort, îmi sufla în ureche. Un sunet asemănător cu un lipăit de picioare care se afundau în nisipul ud, se auzea de undeva de sub mine. Un umăr îmi susținea capul. O inimă străină bubuia într-un piept străin, lipit de al meu. O voce pe care nu o cunoșteam îmi spunea să rezist. Un glas puternic, sonor, bărbătesc, înjura în timp ce picioarele i se împiedicau în obiectele suflăte de vânt la întâmplare. Hainele ude îmi erau lipite de corp și mă făceau să-mi fie frig. După acest deznodământ fulminant, cunoștința mea s-a stins abandonându-mă unei stări de liniște.

Când am deschis ochii, fața bronzată a celui care mă salvase se apleca asupra mea cu o privire victorioasă. Șuvițe negre de păr ud îi atingeau fruntea înaltă. Doi ochi albaștri, încadrate de gene dese și lungi, mă priveau zâmbăreți și recunoscători. Mi-am întors privirea confuză și uluită, încercând să-mi dau seama unde mă aflam. În dreapta mea, o lumânare arsă aproape în întregime pâlăia dintr-un pahar de sticlă, răspândind fășii înguste de lumină pe podeaua căptușită cu plăci din lemn. Biata de ea abia își îndeplinea funcția, căci strălucirea ei părea că nu poate învinge întunericul nesuferit care intra cu îndârjire în toate ungherele. Un fir subțire de fum se înălța către tavanul jos al unei terase, care ne adăpostea de furtuna care mai avea încă vlagă. Mirosul de ceară topită, de ploaie și de sare, mă trezea încet la viață. Sentimentul care mă deșteptase fusese cel al uimirii. Cum? Așa arată viața de apoi? Scăldată în lumina plăpândă a unei lumânări? Acești pereți de lemn îmi vor servi drept adăpost pentru veșnicie? Și *el...* cine e? Cel care mă va conduce către toate porțile? Există oare porți? Asta e una dintre ele? În dreapta mea era o poartă, dar una plină de întunerice și dacă mă concentram mai bine, la câțiva metri de

CUPRINS

RĂTĂCIREA	7
EVADAREA.....	33
REVENIREA.....	57
CONSPIRAȚIA	73
VESTEA.....	105
LIBERTATEA	135
PETRECEREA	157
ACOMODAREA	193
DISTRAGEREA.....	215
ȘANSA	253
CONDAMNAREA	271
TRUDA.....	305
BĂUTURA.....	321
RĂPIREA.....	341
DELIRUL	351
ELIBERAREA.....	373
TERAPIA	405
HOINĂREALA	431
DIAGNOSTICUL.....	453